

KUUROMYKKÄIN LEHTI

SUOMEN KUUROMYKKÄINLIITON ÄÄNENKANNATTAJA

HUGO NYBERG

Vastaava
Johanneksentie 4 - Puh. 38 154

RURIK PITKÄNEN

Toimitussihteeri
Liisankatu 27, E 10

N:o 1
Tammikuu

Tilauksia vastaanotetaan kaikissa postitoimistoissa
Hinta 20 markkaa koko vuodelta

40. vuosikerta 1935

LAULU NUORILLE

*Jo nuorena on hyvä kauniisti Jeesuksen rintaan saada painaa pään,
kuunnella Hänen paimenääniään.*

*Sen kelpaa, jonka turvana on risti ja lepopaikka ristin juuri on
kuin kukkasella lehdet nurmikon.*

*Jo nuorna, elon kevähällä varhain. On armas käydä luokse Jeesuksen,
Kuin lammas käy luo hyvän paimenen.*

*Hält' elon, toivon, kärsimyksiin parhain saa neuvon,
Halulla halpain luona pysyvä, Hän on nöyrä, lempeä.*

*Jo nuorina siis kaikki rientäkäämme vain Hänen kutsumustaan kuulemaan,
ettei Hän suotta joutuis kutsumaan.*

*Oi kuunnelkaamme Häntä, ystäväämme, niin, käyköön kaikkein sydänpohjihin
tuo hellä ääni aina syvemmin.*

ALEKSIS KIVEN ELÄMÄ JA TOIMINTA 10. X. 1834—10. X. 1934.

(Jatk. n:osta 11—12 1934, s:lta 136)

Mainitsin edellä jo, että Kivi tuli ylioppilaaksi 1857. Tähän voidaan vielä mainita että Norjan, kuuluisat runoilijat Ibsen ja Björnson valmistuivat samaan aikaan ylioppilaiksi. Runoilijamme oli siis viimeinkin päässyt ylioppilaaksi,

Kiven työhuone Fanjunkarsissa nykyisessä asussaan, valok. 1926.

mutta siihen se jäikin. Muutamia lukukausia — vuosien 1859—65 välillä — hän kyllä lueskeli yliopistossa, vaan mitään tutkintoa hän ei suorittanut. Hän ei voinut suorittaa, sillä elämä oli liian raskasta. Ruokaa puuttui, vaatteita ei sanottavasti ollut, kurjuutta sensijaan oli yllin kyllin. Jo vuonna 1857 hän toivoo itselleen kuolemaa, vapautusta siitä riuduttavasta elämästä, johon hän oli joutunut. Kivi ei harrastanut yhteiskunnan arvojen saantia, hän tahtoi saada valtaansa runottaren aarteet ja ne hän saikin. Tarkastakaamme siis hänen runoilijakasvatustaan vähäsen. Aleksis Kiven oppi-isiinä voidaan mainita maailmankirjallisuuden suurimmat mestarit, kuten Homeros, Vergilius, Dante, Cervantes ja muut senaikaiset kuuluisuudet. Nämä ovat, jos käyttää Cygnæuksen sanoja, kirvoittaneet hänen runottarensa kielen siteistä, joskaan eivät ole opettaneet sitä puhumaan. Jo ennen ylioppilaaksi tuloaan tutki hän innolla Cervantesin teoksia unohtaen muut syrjään. Heillä onkin monessa suhteessa yhdenkaltaisuutta. Cervantes herätti Kivessä eloon sen suuren huumorin, joka niin mehevänä ilmenee hänen teoksissaan. Edellämäinitut mestarit herättivät Kivessä tuon verrattoman raikkaan ja rohkean kielenkäytön, mikä ilmenee hänen luonnokuvauksissaan. Näitä suuria mestareita tutki Aleksis Kivi etupäässä ruotsinkielisinä

käännöksinä. Runoilijamme ei luonut kauneusoppiaan kuolleista estetiikan oppikirjoista, ei kuolleisiin kaavoihin muodostuneesta runoudesta, vaan puhtaasta nerouden tuotteesta ja vapaasta luonnosta sekä elämästä. Häntä eivät tyydyttäneet aikansa akateemikot. Hän näki heissä, kuten Oksasessa ja muissa, kuollutta runoudenpalvelusta. »Ei niin», ajatteli hän. »Se ei tyydytä kansaa. Kansaa ei ymmärrä sellaista, sillä se on sille vierasta». Hän kutsuu heitä »tolvanoiksi» ja heidän tuotteitansa »sianruuaksi», jossa ei ole »henkeä ei tulta». Oksasta hän erikoisesti karttoi pitäen tuota ylimystä »härkänä». Kivi poikkesi aivan toiselle kadullekin, kun professori häntä vastaan tuli. Puhtaista neroluomuksista saaduilla virikkeillä ja omalla suurella luovalla kyvyllään varustettuna astui Aleksis Kivi suomalaisen kirjallisuuden historiaan varsinaisesti teoksellaan »Kullervo», joka ilmestyi ensikerran 1859 ja toisen kerran täydellisesti valmiina laitoksena 1864. tällä yksinäytöksisellä Kaleva-aiheisella näytelmällään sai Kivi Kirjallisuuden Seuran palkinnon, 150 ruplaa. Vaikka tämä draama onkin alallaan ensimmäinen Suomessa, en katso kuitenkaan tarpeelliseksi sitä selostaa. Lyhyesti mainitsen vain sen ansioista. Kieli on siinä voimakasta, elävää ja

raikasta, täynnä vivahduksia ja väreilyä. On lausuttu, että siinä ensi kerran suomenkielisessä kirjallisuudessa astuu esiin persoonallisen runoilijatemperamentin poljento, täynnä eloa ja liikettä. Kuitenkaan sen ajan suuri lyyrikko ei näe siinä muuta kuin tärinää ja hälinää aivan kuin ajaisi puuakselikärryillä kivikkomäellä. Hänen mielestään ei Kullervossa ole muuta kuin kielivirheitä. Siinä ei ole kuvauksia, ei vertauksia, siinä ei löydy jälkeäkään

Aleksis Kivi.

suurista esikuvista. »Pois runoilijain joukosta sellainen heittiö, jota runotar ei ole niskaan nyrkillään tyrkännyt». Näin hän. Näin otti vastaan Oksanen nerokkaimman kirjailijamme. On surkeata tuoda esiin tuollaista, vaan se on pakko tehdä. Ymmärrämme, minkä vaikutuksen se tekee heikkohermoiseen, koviakokevaan runoilijanalkuun. Aluksi se oli saada hänet vaikenemaan — tämä oli Ahlqvistin kaunis päämääräkin — mutta kuitenkin, Korkeimmalle kiitos, ei se onnistunut, vaan runoilijamme lähettää ahjostaan uuden, suuren ja kuolemattoman laulunsa »Nummisuutarit», joka ilmestyi Kiven omalla kustannuksella 1864. S. Kirj. Seura ei kustantanut, sillä siihen oli koskenut Ahlqvistin ajojahti. »Nummisuutareissa» on Kivi omalla alallaan, oman kotiseutunsa kuvaajana. tässä esiintyy hän todellisena taiteilijana. Hän jakaa siinä valot ja varjot neron itsevaltiudella. Näytelmän päähenkilö on todellinen hämäläinen, täydellinen isänsä poika pyöreine silmineen ja kankeine hiuksineen. Se on Kiven puhtain humoristinen tyyppi ja suomalaisen kirjallisuuden ainoa helmi. Ei yksikään ole siinä vielä astunut mestarin ohi ja voitaneen uskoa, että päiviä kuluu ennenkuin joku sen tekeekään. Esko, eikö hän ole puhdasrotuinen hämäläinen, jonka maailma ei ulotu portin ulkopuolelle, jota hänen loukkaamattoman oikeudentuntonsa takia voidaan petkuttaa? Eskossahan me näemme osan kansaamme niin kirkkain ja voimakkain värein kuvattuna kuin konsanaan. Se saavut-

Aleksis Kiven hauta Tuusulassa.

tikin heti ilmestyttyään suuren suosion silloisilta taiteemme ystäviltä. Erikoisesti voimme mainita Cygnæuksen ja Bergbomin, jotka olivat aivan haltioissaan Nummisuutareista. 1865 sai Kivi »Suutareillaan» 2500 mk. palkinnon. tämä kuitenkin oli laukauksen alku. »Säkeniä säihkyviä» alkoi sinkoilla onnetoman runoilijan niskaan. Ne eivät kuitenkaan kutista neron tuotetta. Jälkimaailma näkee siinä romanttisen ja realistisen aikamme rajapaa-

lun. Valtaisana vuorena se seisoo huvinäytelmiemme joukossa. Se on taideluomus täynnä kauneuden arvoja, ja se kuuluu alallaan maailman kirjallisuuden ensimmäisten riveihin. »Nummisuutareissa» me löydämme kuolemattoman luomuksen. Suomen kansa ei näitä »suutareitaan» — oikeita suutareita — koskaan hylkää, ja jokainen aikamme Esko sanoo suutarien Eskon kanssa: »Minä neulaskelen täällä isäni kanssa, enkä nai koskaan, en koskaan. Mitä vaimosta?

Fanjunkars Siuntiossa, jossa Kivi asui vv. 1864–1871.

Minä tunnen sen suvun. Petturia ovat he».

Tässä on syytä vähäsen pysähtyä tarkastelemaan runoilijamme aineellistakin elämää. Sen me tiedämme, että se oli huonoa. Hän sai kitua ja kärsiä. Suomen kansa ei koskaan hemmotellut häntä. Syksyllä 1863 hän muutti Siuntioon, asuen siellä ensin eräässä mökissä, mutta pian hän muutti asumaan erään hyväsydämisen ihmisen, neiti Lönnqvistin, luo. Tämä paikka tuli Kiven varsinaiseksi kodiksi. Siellä syntyivät ne kuolemattomat runoteokset, sieltä sai Suomen kansa suuret aarteensa. En rupea tarkemmin kertomaan tätä aikaa, mainitsen vain, että neiti L. piti äidillistä huolta kovaosaisesta runoilijaraukasta. Siitä huolimatta kärsi Kivi kuitenkin kauheasti. Hänen teostensa vastaanotto raskautti sanomattomasti hänen herkkää mieltään. Hän kerran laulaakin: »Turha vaiva täällä, turha ompele taistelo ja kaikkisuus maailman turha. En taivasta ma tahdo, en yötä Gehennan, emp enää neitosta syliini suo, osani vaan olkoon: tietämisen tuokaat pois. Kaikk' ääneton tyhjyys olkoon». Kaikesta huolimatta oli Siuntiossa oloaika hedelmällistä aikaa Kiven elämässä. Seitsemän vuotta kesti tätä aikakautta, mutta sinä aikana valmistuivatkin: Karkurit, Leo ja Liina, Yö ja päivä, Sankakarinteko, Lea ja Margareta. Seitsemän veljestä y.m., siis paljon. Useat niistä ovat hyvin vähäpätöisiä, mutta toiset, kuten Kihlaus

Joulukuinen maisema 1934.

KUUROJEN TIETOKALENTERI

ilmestyy pian
ja lähetetään tilaajille.

Tilata voi vielä os.:
Helsinki, Liisank. 27. E 10.

Käyttäkää tilatessanne
postiosotusta.

ja Lea sekä Seitsemän veljestä, ovat hyvin korkealla tasolla. Näytelmistä luomme silmäyksen vain Leaan. Se on kuin kirkas päivän sade runoilijan sysimustassa yössä. Keskellä tuskaa ja kärsimystä syntyy runoilijan sielussa pyhä sunnuntai-rauha. Lapsuusvuosien aurinkoiset muistot, nuoruuden ihanat toiveet ja miehuuden syvä onnenkaipuu sulivat tässä yhteen, kauniiksi korkeaveisuksi. Kärsivä sielu on ainakin sinä hetkenä hehkunut puhtaimmassa kirkkaudessaan. Pyhät, taivaiset soinnut ovat vallanneet hänet, ja hän kohottaa ylistyslaulunsa rakkaukselle. Leassa on Kivi loihtinut esiin oikean ja syvän uskonnollisen hengen, sellaisen kuin kansallamme on ollut. Se on ihana kuva pyhästä rakkaudesta. Se on täynnä suloa ja kauneutta. Ajatelkaamme vain tuota Lean kuvausta Kristuksesta, kun hän isälleen kertoo: »Isäni, kuinka vois in kuvata häntä, lähettilästä ikuisen aamun? Niinkuin aamun koitto paistaa hänen kirkas otsansa, ja kuin aamun tähteä kaksi hänen silmänsä» j.n.e. Päähenkilönä on Lea, kaikista Kiven naistyypeistä täydellisin. Leassa realismi ja idealismi yhtyvät ihmeelliseksi sopusoinnuksi. Hänessä on oikea naisihanne nöyrä ja vaatimaton, valmis seuraamaan Mestarin käskyä. Runoilija antaa Lean lausua julki koko hänen oman uskonnollisen käsityksensä — todellisen rakkauden. »Vihan, vannon hän tuomitsee pois ja tahtoo, että rakastamme kaikkia, kaikkia, niin vihamiehiämme kuin ystäviämme», lausuu isälleen Lea. — Ja vihdo in »auriongon vaipuessa Efraimin kukkulan taakse iltaruskon purppuraiseen mereen ja seetripuiden peittyessä hämärään» saapuu ikuinen valo Sakeuksen kotiin. (jatkuu.)

ERÄS VIISIKYMMENVUOTISPÄIVÄ

50 vuotta tuli viime syyskuun 7 p n ä kulu neeksi siitä, kun Jyväskylän Kuuromykkäin koulun opettajatar, neiti Anna Vainio ensi ker ran astui kuuromykkäinkouluun.

Tämä tapahtui Huittisissa, jossa siihen aikaan oli Heffata-niminen kuuromykkäinkoulu. Tämä koulu lienee tuttu ainakin vanhemman polven kuuromykkäille. Heffata-koulua johti kirkkoher ran tytär neiti Helena Ingel'us. Seitsemän ja puoli vuotta toimi neiti Vainio opettajana tässä koulussa. Sitten meni koulun johtajatar nai misiin pastori Luoman kanssa ja siirtyi Hau holle. Täällä hän perusti uuden koulun. Neiti Vainio ei kuitenkaan seurannut mukana, vaan hän meni Sortavalaan seminaariin ja suoritti siellä opettajatutkinnon. Tämän lisäksi teki hän vielä opinto matkan Ruotsiin Bollnäs'in kuuromykkäinkouluun. Sillääikaa olivat rovasti Luoma ja hänen rouvansa siirtyneet Jyväskylään, jonne oli perustettu kuuromykkäinkoulu 1894.

Kaksi vuotta myöhemmin, siis v. 1896, tuli neiti Vainio Jyväskylän Kuuromykkäinkoulun opet

Anna Vainio.

Viipurin kuuromyökkäinyhdistyksellä oli onnistuneet esitelmäpäivät ja 35-vuotisjuhlat lokak. 27–28 p:nä. Tässä osa juhlisiin osallistuneita.

tajattareksi ja toimii hän vielä nytkin tässä virassa.

Viisikymmentä vuotta — se on pitkä jakso ihmiselämässä. Ei ole nykyään helppo sellaista työpäivää saavuttaa. Siihen on varmasti sisällytynyt paljon työtä ja itsensä kieltämistä. Siinä on saanut kokea sekä myötä- että vastatuulta. — Monet ovat ne oppilasparvet, jotka ovat saaneet nauttia neiti Vainion opetusta. Mikäli olen tavannut vanhempia neiti Vainion oppilaita, ovat he hänessä muistelleet vaativaista ja samalla hyvää, aina heidän parastaan tarkoitettanutta opettajaa.

Neiti Vainion toiminta ei ole rajoittunut ainoastaan koulun piiriin. Jyväskylän vanhemmat kuuromykät tietävät kyllä, kuinka paljon hän on toiminut tšekäläisen kuuromyökkäinyhdistyksen hyväksi. Monet ovat ne kerrat, jolloin he ovat saaneet seurata neiti Vainion kaunista viittomakieltä, kun hän on esittänyt jotakin tai toiminut tulkkina, niinkuin useinkin on tapahtunut.

Kiitollisina ajattelevat siis Jyväskylän kuuromykätkin kunnioitettua opettajaa. Toivomme jatkuvaa menestystä ja Jumalan siunausta neiti Vainiolle hänen raskaassa, epäitsestä mieltä vaativassa työssään.

A. K—s.

VALTER STADIUS

In memoriam

Luokseni tuli viesti, että Sinä ystäväni Valter Stadius olet poissa. Sinä menit illalla nukkumaan aavistamatta että sydäntäsi kohtaa yöllä halvaus. Näin päättyi Sinun elämäsi, loppui pitkä päivätyösi. Sinä olit yksi niitä vanhoja hyviä kuuromyökkäjiä, joiden rivit nyt vuosi vuodelta harvenevat. Luulen että Sinäkin kaipasit lepoon heidän, uskollisten, hyvien ystävien luo,

jotka jo olivat saaneet laskea matkasauvansa. Sinulla oli paljon kannettavaa sillä terveytesi ei ollut vahva. Mutta ihmeellisen kärsivällisenä aina kehitit taudin tuskat. Sinä olit hyvä malli-ihminen ja esimerkiksi kelpaava. Olit ehdottomasti raitis, etkä polttanut tupakkaakaan.

Olin hyvin nuori ja kokematon nuorukainen muuttaessani pääkaupunkiin. Meistä tuli hyvät ystävät. Sinulla oli silloin nuori rouva ja asuit Oulunkylässä Palménin huvilassa, jossa lämminsydäminen äitisi asui kesät. Siellä minä vietin monet unhoittumattomat hetket. Sinä opetit minua valokuvaamaan ja paljon kerroit minulle kokemuksista ja monet hetket istuimme ja tarinoimme kuin opettaja ja oppilas.

Sitten muutit Käkisalmeen nuoren rouvasi kotikaupunkiin. Siellä sinulla oli pieni kirjansitomo, puutarha ja perunamaa. Ahkera valokuvaaja myös olit. Sinä kutsuit minua kesällä Käkisalmeen luoksesi ja olin luonasi viikon päivät. Se oli hyvin hauska ja unhoittumaton kesä minulle. Paljon sain tutustua silloin Itä-Karjalaan. Vaan kauan et voinut viihtyä Käkisalmissa, palasit takaisin Helsinkiin. Noin kymmenkunta vuotta sitten rakennutit itsellesi kauniin huvilan Tapanilaan. Huvilasi ympärillä oli puutarha ja perunamaa, joita sinä ahkerasti hoidit ja muokkasit. Muistan vielä sen viime kerran kun vierailin luonasi Tapanilassa. Se jäi siis viimeiseksi kerraksi ja se on unhoittumatonta minulle. Sinä olit aina valmis auttamaan kohtalotoveriasi. Sinä olit aina valppaana, innokkaana ja toimekkaana. Sinut nähtiin aina liiton vuosikokouksissa ja joulumyyjäisissä. Sinä olit aina ystävällinen siksi me kuuromykät kohtalotoverisi Sinusta paljon pidimme. Sinulla ei ollut yhtään vihamiestä. Kiitos hetkistä herttaisista. Kiitos muistoista kallehista, jotka jälkeesi minulle jäit lähtiessäsi Tuonen maille.

Hannes Yläni.

Olkoon onnellinen alkanut vuosi 1935!

Tätä me jokainen toisillemme toivotamme:

Asikkala:	Tynell, Ilmari	Kuusjoki:	Nyman, Axel perheineen
Hevonpää, Vilho	Vainola, Laina	Lähdeniitty, Auk. ja Oskari	Westerlund, Alice
	Vuorenmaa, Artturi		Wilsonen, Aarne
Enso:	Hollola:	Lahti:	Sortavaala:
Salovaara, Vilho	Kaunisto, Miina	Heiskanen, Otto	Korhonen, Heevi
	Lehtonen, Irene ja Huvi	Lehtonen, Ilmari	Hanna Romppanen
Hankoniemi:	Mattila, Siviä	Lehtonen, Juho perheineen	
Fagerlund, Lydia		Mattila, Elina	Säynätsalo:
Sjöblom, Hulda ja Anton	Honkajoki:	Rantala, Lempi	Poutanen, Väinö perheineen
Sjöstrand, Alli	Peräkörpi, Frans		
		Laihia:	Tampere:
Hausjärvi:	Huutokoski, Järvikylä:	Eskola, Mikko	Helminen, Aug. perheineen
Vainola, Lauri	Nevalainen, Anna	Hakko, Helmi	Katainen, Matti perheineen
			Kumpulainen, Elli
	Iisalmi:	Lavansaari:	Talvia, Siiri
Helsinki:	Säisä, Hanna ja Paulina	Klaus, Evald	Tottijärvi:
Ahlbäck, Börje		Tolsa, Sulo	Sarin, Kaarlo
Andersson, Sofia	Imatra:		Turku:
Aschan, Linda	Vestling, Hulda	Lapträsk:	Haapali, Iida ja Juho
Axelsson, Raihi		Nordström, Toivo	Savisaari, Elias perheineen
Blomqvist, Aino	Juupajoki:	Nyqvist, Anders	Varesmaa, Feva
Elovaara, Rudolf perheineen	Järvinen, Hilda		Vilkki, Martta ja Armas
Eskelinen, Aura		Maalahti:	
Forsman, Lydia	Jämsä:	Gullman, Mathilda	Tuusula:
Helminen, Eero	Kattelus, Eemil	Lindroos, Edvard	Collin, Edith
Hällberg, Jarl perheineen		Svevar, Gustav	
Jokelainen, Antti perheineen	Jyväskylä:		Rymättylä:
Joutsen, Anna	Hongisto, Anna	Michelspiltom:	Angervo, Sävele
Kaista, Väinö perheineen	Järvinen, Tyyni	Backman, Hanna ja Otto	Suutarla, Olavi
Karilas, Solveig ja Eino lapsineen	Koskinen, Olga ja Arvi		Vallinen, A.
Kataja, Yrjö	Parviainen, Hilja	Nauvo:	
Koivunen, Asser	Salokas, Aili	Svahnström, Hulda	
Kurki, Tauno	Silvander, Elli		Rytty:
Laitinen, Rakel	Sirola, Mary	Oravais:	Suoninen, Juho perheineen
Latva, Olavi	Vainio, Anna	Byström, Elna	
Lehti, Aarne			Vaasa:
Lindholm, Lempi ja Frans perheineen	Karjalohja:	Orimattila:	Byström, Ester
Mikkola, Leo, Marina ja Lauri	Heikkilä, Amanda	Järvisalo, Helli ja Aukusti	Ekman, Rut
Mikkolainen, Martti		Maunula, Eino perheineen	Forsström, Greta ja Edvard
Månsson, Sigud perheineen	Kerava:		Koskela, Helmi
Nevalainen, Otto	Karlsson, Arthur perheineen	Peräseinäjoki:	Martola, C. E.
Niemi, Aarne		Ojaniemi, Elin	Nordberg, August
Norstedt, Elviira	Kirkkonummi:		Perälä, Liisa
Nurmo, Laura ja Vihtori	Grönroos, August	Pori:	Wataja, Lempi
Nyberg, Erik		Norlund, Ina	
Nyberg, Helmi ja Huugo	Koski Hl.:		Vaskio:
Oy. Surdus Ab.	Karen, Minerva	Porvoo:	Iltanen, Yrjö ja Kalle
Petterson, Väinö	Pöllänen, Aino	Andersén, Anna	
Pitkänen, Rurik perheineen	Tiilikainen, Hilma	Carlstedt, Ellen	Vesilahti:
Rosenberg, Knut		Hytönen, Vendla	Nurmimäki, Martti ja Tyynne
Saarinen, Eetu	Kuusankoski:	Lindholm, Sven perheineen	Vassi, Tilda
Sola, Bertta	Valtonen, Alma ja Matilta		
Stadius, Olga ja Rea			
Sundberg, John			

URHEILUOSASTO

Kilpailukutsu

Meillä on täten kunnia kutsua Kuuromykkäin Urheiluliiton alaisia seuroja ja yksityisiä jäseniä osallistumaan.

KUL:n VUODEN 1935 HIIHTOMESTARUUSKILPAILUIHIN,

jotka järjestämme asianomaisella luvalla Viipurissa Papulassa tulevan helmikuun 23—24 päivinä.

Kilpailuohjelma:

Lauantaina 23. 2. 35 kello 14

10 km nuorten (alle 21 v.) mestaruus

10 km yleinen mestaruus

10 km ikämiesten (yli 35 v.) mestaruus

10 km seurainvälinen joukkehiihto (3 parhaan tulos otetaan huomioon).

Huom! Yllämainitut matkat hiihdetään samalla kertaa ja lähetetään hiihtäjät minuutin väliajoin.

Sunnuntaina 24. 2. 35 kello 10

3 km naisten mestaruus,

20 km yleinen mestaruus,

Radat ovat sekä murto- että tasamaata.

KUL:n mestaruusmitalit ja kunniakirjat jaetaan 3, 10 ja 20 km kilpailuissa ja seurojen välisessä joukkuekilpailussa KUL:n arvokas kiertopalkinto, josta kilpaillaan toisen kerran.

Ilmoitukset osanotosta on lähetettävä ennen 16 päivää helmikuuta osoitteella: Armas Suikkanen, Viipuri, Kelkkala, Ojakatu N:o 34 ja on ilmoitusta ehdottomasti seurattava 15:— joukkueelta, 10:— mieskilpailijalta ja -matkalta ja 5:— naiselta. Jälki-ilmoituksista peritään kaksinkertainen maksu.

Kilpailijoille varataan vapaa asunto kahdeksi vuorokaudeksi Hotelli Hansassa Erkonkatu N:o 4 ja Hotelli Belvederessä Salakkalahdenkatu N:o 11.

50 % alennus rautatielippujen hinnoista toivotaan saatavan.

Muuta virallista kutsua ei lähetetä seuroille.

Oikeus ohjelman muutoksiin pidetään.

Toivoen runsasta osanottoa, merkitsemme urheilutervehdyksin:

VIIPURIN KUUROMYKKÄ-URHEILIJAT

Armas Suikkanen.

Puheenjohtaja

Hannes Tuomi.

Sihteeri

KUUROJEN OLYMPIALAISTEN ARVO

CISS:n presidentin, hra Rubens-Alcaisin lausunto, joka on julkaistu CISS:n vuosikirjan esipuheena.

1924—1934! Kymmenen vuotta jo. Kolmet Kuurojen Olympialaiskisat, ja neljännet ovat edessä. Tämä on pitkä aika meille, mutta kovin lyhyt historiassa. Eiköhän se sentään riitä herättämään luottamusta näitä uusia olympialaisia kohtaan, sitäkin paremmin kun nämä

hiljaisen maailman olympialaiset ovat jatkuvasti kehittymässä eteenpäin.

Eivät ketkään paremmin kuin niiden perustajat voi muistaa ensimmäisten Kuurojen Olympialaisten sydäntä kohottavia hetkiä, Pershingin stadionissa Pariisissa 1924. Tämä oli sar-

jan avajaiset, sarjan, joka uusiutuu siitä lähtien joka neljäs vuosi.

Niiden säännöllinen toimeenpano todistaa nopeaa ja varmaa edistystä.

On vain muistettava, että oikeutettuun, menestyksen tuottamaan tyydytykseen liittyy virheellisyyksien tunne, joiden korjaaminen velvoittaa. Sanoessani sen en mitenkään ajattele niitä parannuksia, jotka pannaan toimeen urheilualalla — niitä on loppumattomiin.

Sellaisten suurten urheilujuhlien järjestelyissä ilmenee yhä epäkohtia, yhä etsitään keinoja niiden parantamiseksi, yhä tehdään „paremmin“ ja pidetään kiinni siitä, mutta minä puhun Kuurojen Olympialaisten perustavasta luonteesta.

Toisten olympialaiskisain jälkeen minä muistan lausuneeni toivomukseni vielä täydellisemmästä, vielä ehdottomammasta yleispätevyydestä. Kolmansien Nürnbergin kisain jälkeen se on henkinen taso, joka herättää minussa huolestumista.

Viimeiset kisat, huolimatta kauniista ja ansiokkaasta pyrkimyksestä kohottaa ne kunniaan, ovat pysyneet liiaksi „maailmanennätyskilpailuina“. Tietysti niiden tulee olla sitä, mutta kuitenkin — — —

Maailman kaikista maista tulevilla urheilijoilla on oikeus vaatia järjestelyiltä kaikkea mahdollista moitteettomuutta. Mutta näiden lisäksi tarvitaan välttämättä jotakin muuta: kansain hengenjalouden läsnäolo, runottaren avustus, kauneuden palvonta, kaikki senlaatuiset, jotka soveltuvat yhteen sen symbolin kanssa, joka ruumiillistutti menneisyyden Olympialaiskisat, joita on jatkettava nykyäänkin.

Meidän tehtävämme toisia kohtaan on tien osoittaminen.

Sekin, mitä Kansainvälisten kuurojen kisain tulee olla, on ainoastaan maailman kuurojen inhimillisen kevään nelivuotinen juhla, järjestetyn ja rytmillisen siivekkään kevään, jonka ydin sisältyy hengen palvelukseen.

Suomentanut J. L.

URHEILU-UUTISIA

Olympialaisilla järjestää H:gin k.m. Voim. ja Urheiluseura 2 p:nä maalisk. alkaen klo 19 ip. H:gin k.m. Yhdistyksen huoneustolla Liisank. 27. Ohjelma runsas ja hauska. Tulot lankeavat Olympialaisrahaston hyväksi. Tervetuloa!

Viipurin Kuuromykkä-Urheilijat r.y:n jäsenet. Ne hiihtäjät, jotka tahtovat ottaa osaa KUL:n 1935 hiihtomestaruuskilpailuihin helmikuun 23—24. p:nä Viipurissa, seuramme edustajana, ilmoittautukoon osanotosta Armas Suikkaselle viimeistään helmik. 10 päivään mennessä osoitteella: Viipuri, Kelkkala Ojakuu N:o 34.

Viipurin Kuuromykkä-Urheilijat järjestää Rautatieäisten huoneustolla rautatieasema-rakennuksessa ohjellisen kilpailujen alkajisjuhlan seuran 15-vuotisjuhlan

yhdydessä lauantaina helmikuun 23 p:nä kello 18 ja sunnuntaina 24 p:nä kello 18 lopettajaiset palkintojenjakoineen. Lopuksi tanssia.

Huvimatkustajat saavat halvan asunnon 10:- markalla henkilöltä vuorokaudessa Rautatiehotellissa Rautatiekatu N:o 1 (vastapäätä rautatie-asemaa).

Matkustajakoti »Keskuksessa» Maununkatu N:o 2, saadaan halpoja asuntoja yksityisille ja perheellisille. Se maksaa 15:- hengeltä vuorokaudessa.

Turistihotelli Suomessa Repolankatu N:o 9 saadaan halpoja asuntoja huvimatkustajille. Se maksaa 15:- hengeltä vuorokaudessa.

Huvimatkustajat, jotka tulevat Viipuriin, lähettäköön asunotilauksen osoitteella: Armas Suikkanen Viipuri, Kelkkala, Ojakuu N:o 34.

Terve tuloa läheltä ja kaukaa Karjalan pääkaupunkiin Viipuriin.

Lahden Kuurot Urheilijat: Kiertopalkinto ja karsintakilpailut helmik. 3 p:nä klo 11 Mustakalliolla. Vuosikokous helmik. 10 p:nä klo 10 Seurojen kotitalolla.

Hämeenlinnan Kuuromykkä-Urheilijain vuosikokous pidetään tammikuun 27 p:nä klo 13 tyttölyseolla. Huom.! Jäsenkirja mukaan. Tervetuloa!

H.K.U. johtokunta.

Kuopion Kuuromykkä-Urheilijat viettivät kuusijuhlaa uuden vuoden aattoiltana kuurojenkoululla. Salissa komeili suuri joulukuusi monine sädehtivine kynttilöineen luoden juhlatunnelmaa läsnäolevien mieliin. Puheiden ja joulukertomusten jälkeen näyteltiin „varjokuvia“ valkoisella kankaalla. Väliajoilla tarjottiin kahvia maukkaiden pullien ja leivonnaisten kera. Saapuihan viimeinkin joulupukki kantamuksineen jaellen jokaiselle lahjoja. Pian aika kului leikkien iltaan ja tyytyväisinä hajaannuttiin kukin omille tahoilleen.

Kuopion Kuuromykkä-Urheilijain vuosikokous pidetään tammik. 20 p:nä klo 18 kuurojenkoululla.

Jäsentenväliset *hihtokilpailut* kultaseppä Haposen lahjoittamasta kiertopalkinnosta pidetään helmik. 10 p:nä ja ovat samalla karsintakilpailut K.U.L:n mestaruuskilpailuihin.

AJATELMIA TYÖSTÄ

Emme pelkää jännittää voimiamme sitä varten, mitä mielellämme teemme. *Shakespeare.*

Yksinäisyys on toimeliaalle siunaus ja laiskalle kirous.

Nuori ihminen voi tulla miksi hän haluaa, jos hän vain tekee lujan ja järkähtämättömän päätöksen. *Burton.*

Jolla on edessään työ, jossa hänen koko sielunsa askartelee, hän ei milloinkaan voi olla onneton. *Dräseke.*

Meidän ei ole vain täytettävä velvollisuuk-siamme, meidän on vielä päästettävä kykymekin oikeuksiinsa. *Necker.*

Tee töitä uskollisesti, Jumala auttaa ihmeellisesti.

Elämän onnen kolme suurta perusehtoa on: työ, joku, jota rakastaa ja jotakin, mitä toivoo. *T. Chalmers.*

Koonnut Laina V—la.

ÄLKÄÄMME KÄVELKÖ KIELLETYILLÄ ALUEILLA

Tämän lehden uutisosasto, jota me kuuromykät aina mielenkiinnolla seuraamme, koska se sisältää paljon tietoja kohtalotovereistamme sekä ystävistämme ja heidän elämästään, on taasen viime vuoden ajalla monta kertaa tuonut meille ikäviäkin uutisia. — Arv. lukijat ovat varmaankin sen huomanneet.

— Me tiedämme varsin hyvin, että rautateillä käveleminen on kiellettyä. Mutta lukiesamme olemme saaneet tietää, että siellä kuitenkin on kuljettu ja loppu on tullut kulkijalle surkealla tavalla. — Tässä on muudan tapaus, ehkä saanen kertoa, miten kävi.

— Eräänä päivänä kesällä oli yksi k.m. naishenkilö kävelemässä siellä H:n ja T:n välisellä radalla, menossa tuttavansa luo, joka asui noin 5 km päässä. No, hän oli valinnut menotiekseen rautatien, kun katsoi sen olevan lyhyemmän matkan tuttavansa luo ja muutenkin helpompi kävellä. — Luvattuun määräaikaan hän lähti ja mitään vaaraa aavistamatta kulki ajatellen omia asioitaan eteenpäin. Kun hän oli kulkenut jo puolimatkaan, niin juna yhtäkkiä pedon tavoin tyrkkäsi hänet rautatien sivuun. Junamiehet ja jotkut matkustajat vilahdukselta tämän tapauksen huomasivat junan kiihtäessä ohi. Asemalle saavuttua lähetettiin heti apua onnettomuuspaikalle. Vaikeista ruhjevammoista johtuen, joita k.m. oli saanut, menetti hän heti henkensä asemalle tuotaessa. — Näin päättyi varomattoman k.m. naisen matka onnettomuuteen ja hautaan.

Tuntuu hyvin ikävältä, kun tällaisia tapauksia on sattunut siellä täällä ympäri Suomea. Näitten vakavien tapausten johdosta, jotka ovat usein toistuneet, haluaisin ystävällisesti lausua vastaisten onnettomuuksien välttämiseksi, että älkäämme missään tapauksessa kävelkö milloinkaan rautateillä, koska siellä piilee vaara joka minä hetkenä tahansa kohtaa kulkijan. — Mielestäni on maanteillä kulkeminen turvallisempaa, kuin rautateillä.

En voinut olla kirjoittamatta tästä asiasta, joka on tuottanut paljon surua moneen kotiin.

Esa.

PIKAPAKINAA

Oli elokuun 12 päivä. Aamu silloin selkeni yöstateesta viikon päivät kestäneen lämpimän poudan jälkeen. Taivaalla leijaili sadetta uhkaavia pilviä — toisin paikoin poutapilviä, jotka lupaili ettei koko päivänä satele, koska meillä on matkamääränämme Kuusjoki. Siellä on Salon k.m. yhdistyksen toimesta kokous Lähdeniityn kahden k.m. veljeksien kotitalossa.

Matkakuntoon valmistautuessa alkoi taivas peittyä harmaaseen pilveen — vettä ropisi runsaasti alas kotvasen kunnes sadepilvet häipyivät itään päin.

Kohta alkoi lähtöimme — ryhmässä oli kolme henkeä, nim.: »Ruuri» ja Rauhamäen »Leena» — tunnettu urheilijainainen — ja minä — samasta paikasta. Meillä kolmella on polkupyörä kulkuvälineinä. — Ruuri, joka on vieras Rauhamäessä ja kainalossa salkku, sai veljemme, sk. paikallispäällikön pyörän.

Suuntamme oli oikotietä kulkién Halikon Vaskion kautta. Oli metsä-, pelto- ja taas metsätietä, jota ei yleisesti käytetä — uutta santaista maatietä. Tällöisissä tiepaikoissa meitä huvitti pääkaupunkilaisen vieraamme pyörällä ajo — hän on kyllä pyörämies — mutta tottumaton paksuhiekkaiseen tiehen joka saattoi meidät tuon tuostakin nauramaan.

6—7 km matkaa tehtyämme saimme niskaamme sadekuuron, mutta pian selvisimme siitä. Tuli isonlainen ahde jonka alla Ruuri ja Leena olivat vartomassa minua, kun he pelotta ajoivat alas, jarrut naukuen, — minä varovaisuudesta tassuttelin pyöräni kanssa mutkaista jyrkkää ahdetta alas. Alla juoksee Halikonjoen sivujoki, jonka varrella seisoo pienenlainen veden voimalla käypä saha ja mylly.

Jonkun matkaa kulettuamme tuli valtatie, joka kulkee Salosta Halikon kirkon kautta Vaskion läpi Marttilaan, ja pian olimme Vaskiolla. Leena pyrähti johtoon — Ruuri kintereillä — molemmat koettivat tavoittaa johtoa ja pian he etäännyivät kauvas minusta, — minä tuosta kilpailusta piittaamatta rauhallisesti karautin heidän peränsä. — Ajossa vilisi taakse eräs Joensuun herraskartanon (Halikossa) ulkotila, Halikonjoen yli johtava silta korkeine ahteineen, Vaskion pienenlainen kirkko, kansakoulu, kahdet kauppa-liikkeet, meijeri, nuorisoseurantalo. — Vaskio on hyvin iso kylä; isot talot toisista kaukana kököttävät kukin peltojensa keskellä.

Saavuimme »Uusitupa»-nimiseen taloon, jonka asukkaina on m.m. kaksi k.m. veljestä. Tarkoituksemme oli hakea heitä oppaiksemme Kuusjoelle kun me emme kertakaan olleet siellä käyneet.

Talon pihalla olimme vähällä saada tiemme »pystyyn», kun kuulimme, että »oppaamme» ovat tunti sitten lähteneet. Mutta talon neiti Klaara kehoitti ystävällisesti meitä sisälle, saliin. Saimme istua ja lepuutella 10—12 km matkan jälkeen vilpoisassa huoneessa. Kauniit, hillittyväriset kotikutoiset lattiamatot, ryijyt, pöytäliinat ja muut huonekaluliinat olivat silmiemme mieluisana kohteena. Ne puhuivat talon neitien ahkerista käsistä.

Kohta siirryimme Klaaranpäiväkahvin äreen. Se virkisti ja »oppaiden» pois puikahtamisesta johtunut mielenkarvaus haihtui. Kaikesta osak-

semme saadusta ystävällisyydestä kiitimme ja samalla saimme talon neidiltä neuvon tiestä Kuusjoelle, ja lähdimme takaisin 3—4 km samaa tietä kansakoululle, jonka kohdalla kääntyy valtatiestä Kuusjoen tie. Ajoimme hidasta vauhtia, kun tie on alkuperäistä uutta ja joka on peitetty paksulla santakerroksella. Tie kulkee pelloiksi raivattua korpimaata. Saamamme ohjeen ja kysymän mukaan pääsimme hyvin määräraikkaan. Saavuimme Lähdeniityn talon pihaan, jossa ikuistettiin kuvaan meidät kolme.

Talon emäntä, Lähdeniityn »Aku» ja »Osku» nimisten k.m. veljesten käly, vastaanotti meidät ja vei valmiina seisovan kahvipöydän eteen ja siitä nauttiessamme kerroimme hullunkurisia matkajuttuja aikaisemmin kokoukseen saapuneille.

Saliin siirryttyämme alkoi kokous puheenjohtajan tervehdyspuheella. Samalla hän lausui ilonsa kokouksessa läsnäolijoille, jotka saapuivat melkein täysilukuisena pahaenteisestä säästä huolimatta, samoin talon haltijoille, jotka luovuttivat vieraanvaraisesti meille kokouspaikan. Sitten seurasi »Ruurin» mielenkiintoinen esitelmä »Liikenteestä ja kaupasta», miten ihmiset ennen muinoin ovat keksineet rakentaa veneitä ja laivoja, joilla pääsivät kulkemaan vedenpintaa myöten, ja miten vesikulkuvälineet kehittyivät kömpelöistä ruuhista nykyaikaisiin pikakiitäjiin, millä tavalla toinen maa harjoitti kauppaa toisen maan kanssa ja miten laivoilla kauppatavaroita kuletettiin maiden välillä ennen ja nyt. — Väliajan jälkeen »Ruuri» selosti vielä suunnistautumista, miten on käytettävä kompassia ja karttaa, joiden avulla voi löytää maita kulkiessa määräraikkaan, johon on tarkoitus mennä. Siitä oli meille hyödyllistä oppia. Alkoi jo olla aika palata takaisin, kun kello osoitti keski-iltaa. Tätä ennen saimme katsella »Osken» omistamaa pitkää kanalarakennusta ajanmukaisine laitteineen jonka asukkaina on 350 kanaa. Ne olivat parhaillaan sulkasatosillaan, jonka jälkeen rupeavat munimaan ehkä marraskuussa.

Lähtöhetkellä nautimme talon emännän runsaasti tarjoamia voileipä-antimia, joiden päälle joimme kuumat lähtökahvit. Kaikesta osaksemme tulleesta vieraanvaraisuudesta talon emännälle kiitoksemme!

Kohta olimme kaikki pihalla laittamassa pyörät matkakuntoon ja alotimme paluumatkan toista tietä, kuin tulimme. Ryhmästämmme muodostui nyt pitkä jono. Leena pyrähti edelle usuttaakseen mieštovereita kilpasille, ja kaikki ajoivat takaa Leenaa, joka pysyi johdossa. Minä jäin heistä paljon jällelle, koska olin ainoa, jolla on naisten polkupyörä, minkä vaihde on pieni ja vaatii tiuhaa polkemista, että jalkavaimat väsyivät. Leenalla on miesten pyörä, joka veti suurella vaihteella nopeasti, että hän pääsi helpolla edelle. Kun olimme Salon kaupalan sivuuttaneet ajettuamme 25 km matkan,

joukkomme hupeni neljällä hengellä ja silloin oli jo pimeää, jatkaessamme 14 km pituista lopputaivalta. Kotitielle kääntyessämme Salon—Turun valtatieltä erkani ryhmästämmme isä Laine pikku poikansa kanssa. Olimme perillä Rauhamäessä, kellon ollessa 22,30. Hauska retkemme oli pituudeltaan kaikkiaan noin 70 kilometriä.

Seuraavana aamuna »Ruuri» lähti takaisin Helsinkiin, esitelmistään kiitoksemme taskussa. „Minä“.

AJATELMIA LUONTEESTA

Yksinäisin on voimakkain.

Ibsen.

On ihmisiä, jotka rakastavat vain itseänsä, ja nämä ovat vihan ihmisiä, sillä ken rakastaa vain itseänsä, hän vihaa muita. *F. R. de Lamennais.*

Niinkuin kallio ei tuulessa horju, niin viisaat eivät hämmenny moitteesta tai kiitoksesta.

Dhammapada.

Ihminen, jos tahdot olla jotakin, kulje myös yksin, puhu myös itsesi kanssa, äläkä lymyä suureen laumaan. Mieti elämää, katsele ympärillesi, syvenny itseesi, jotta oppisit tuntemaan itsesi. *Epiktetos.*

Kirjallisuutta

Eino Sormunen: Kotkan siivin. Ensimmäinen kokoelma radion aamuhartauksia.

Tämä tyylikäs kirja sisältää syvällisiä ja antavia hartauspuheita, jotka ovat erilaisia riippuen eri kirkkovuoden ajasta. Sairaille ja kärsiville on tekijä omistanut lohduttavia sanoja. Samoin kotien kiireisten töiden keskellä on tarkoitus hiljentää mielet hetkiseksi ajattelemaan sitä mikä on ihmiselle kalleinta ja tärkeintä elämässä.

Erinomainen kotien ja yksityisten hiljaisten hetkien hartauskirja, — Siv. 128. Hinta 10:—.

Eino Sormunen: Kukkien puhjetessa.

Kirja on omistettu nuorille rippikoulunsa päättäneille tytöille. Kokenut sielunpaimen puhuu siinä nuoria ymmärtävällä tavalla. Esitys on herkkää ja runollisen maalailuvaa.

Jokaisen nuoren tytön kirja. Erinomaisen sopiva äitien pieni joululahja tyttärilleen. — Hinta 2 mk.

Väinö Kantele: Opastusta uuteen testamenttiin.

Kokeneen kirkonmiehen ja opettajan lyhyt katsaus Uuden Testamentin kirjoihin. Sisältää tärkeimmät tiedot näiden kirjojen kirjoittajista sekä selostuksen niiden sisällöstä. Teos on hyvä apuneuvo kaikille pyhäkoulun opettajille sekä muille Pyhän Raamatun käyttäjille. — Siv. 120. Hinta 10 mk.

Sulo Karpio: Kaksi mahtia.

Tämä 56 sivuinen kirja on sopiva kouluikäisille pojille. Tosioloihin pohjautuen kuvataan miten eräitten lähellä toisiaan olevain ihmisten elämässä hyvä ja paha taistelevat keskenään. Jännittäviä yksityiskohtia sisältävä esitys päättyy hyvän voittoon. — Hinta vain 3 mk.

Tietoja ulkomailta

Norjan Kuuromykkäin kirkko 40 vuotias. Viime lokakuun 4 päivänä vietti Norjan kuuromykkäin kirkko 40-vuotijuhlaansa maan pääkaupungissa Oslolla. Tämä kirkko lienee vanhin kuuromykkäin kirkko koko kristikunnassa.

Pitkät ajat olivat Norjan kuuromykät aikoinaan olleet ilman jumalanpalveluksia ja ilman seurakunta-elämää. Mutta lokakuun 4:s päivä v. 1884 valmistui kuuromykkäin uusi oma kirkko Oslolla. Silloin saattoi järjestetty seurakuntatyö alkaa. Samaan aikaan nimitti Norjan hallitus kuuromykkäin papiksi pastori *Conrad Svendsenin*, joka vieläkin on elossa ja hoitaa jonkun verran virkaansa poikansa *Conrad Bonnevie-Svendsenin* sekä parin toisen pappismiehen avulla. Siitä alkoi varsinainen hengellinen työ Norjan kuuromykkäin keskuudessa ja siitä lähtien on se kasvanut ja vaurastunut vuosi vuodelta. Juhlasaarnassaan 40-vuotijuhlissa lausui past. Svendsen sattuvasti m.m. näin: „Kirkko ei ole suuri eikä kaunisakaan, mutta se on kuitenkin meidän omamme; siellä tunemme me olevamme kuin omassa kodissamme. Kirkon toiminnassa ei ole mitään suuremista eikä huomattavaa tapahtunut, mutta seurakuntamme on kirkossaan monta rikkassältöistä ja kohottavaa hetkeä viettänyt“.

Kirkon 40-vuotijuhlissa luettiin m.m. eräs kuuromykkäin rukous, jonka suomalainen kuuromykkäin opettaja *Piispa Alopaeus* on aikoinaan kirjoittanut. Rukous on vanha ja se on vain muutaman kerran luettu kuuromykkäin jumalanpalveluksissa. Siinä lausutaan m.m. näin: Sydämeistäni soisin voivani puhua ja kuulla kuten toisetkin ihmiset. Jumalan olisi helppoa parantaa mykät puhuviksi ja kuurot kuuleviksi. Mutta minä ymmärrän, että minun on kärsivällisesti kannettava se kuorma, joka kannettavakseni on pantu.

En tahdo valittaa vaan mietin mielessäni näin: tapahtukoon Jumalan tahto! Ja tahdon vielä enemmän, kuin ennen, kiittää Jumalaa niistä Hänen la joistaan, jotka olen saanut pitää. Piispa Stoelen piti juhlasaarnan 84 psalmin johdosta. Sama psalmi luettiin 40 vuotta sitten kun tässä kirkossa pidettiin ensimmäisen kerran jumalanpalvelus. Pastori *Bonnevie Svendsen* tulkitsi saarnan kuuromykyille. Pastori *Bonnevie-Svendsen* piti vielä henkevän saarnan: „*niin rakasti Jumala maailmaa*“, sanojen johdolla. Vielä pidettiin puheita ja onnitteluja ja tervehdyksiä luettiin. Unohtumattoman muiston jätti tämä juhla läsnäolevain mieliin.

(Döves Blad)

Tietoja kotimaasta

Tilta Killinen 85-vuotias. Tammikuun 3 p:nä täytti entinen Kuopion kuuorojenkoulun opettajatar rouva *Tilta Killinen* 85 vuotta. Toivotamme hänelle vielä monia jatkuvia vuosia ja hyvää terveyttä.

60 vuotta täytti tammikuun 15 p:nä kuuromykkä leskirouva *Olga Rosenvall* Taalin tehtaalla.

Suomen itsenäisyyspäivää vietettiin kaikkialla maassa 6 p:nä joulukuuta. Samaan aikaan vietettiin Suomen itsenäisyyspäivän juhla Tampereen k.m. yhdistyksen huoneustossa. Sisään astuessa tulvahti mieliin juhlatunnelma, pienine lipuineen ja palavine kynttilöineen. Tilaisuudessa oli vain k.m. jäseniä kunnioittamassa itsenäisyyspäivän johdosta. Heidät tervetulleiksi lausui varapuheenjohtaja hra *M. Katainen*, jonka jälkeen hän selosti Suomen pääsemisestä itsenäiseksi Venäjän vallasta. Rva *K. Ahonen* esitelmöi presentiksi *Svinhufvud* vankina *Siperiassa* ja hra

Ikkela kertoi muistelmia v. 1918 ajoilta. Hra *A. Helminen* kertoi lyhyesti Suomen vapaustaistelija *Eugen Schauhmannista*. Sitten pidettiin monia puheita, jonka jälkeen arvokas juhla loppui.

Joulukuun 15 p:nä vietettiin ensimmäisen kerran joulupuurojuhla k.m. yhdistyksen jäsenille. Yleisöä oli jonkun verran saapuvilla odottamassa riisipuuroa. Näppärien ravintolan emäntien keittämää puuroa kelpasi syödä. Puuroon oli pantu onnen manteli ja odotettiin jännityksellä, kuka saa onnen ja se lankesi hra *Ikkelälle*. Miten hänelle käy v. 1935.

Samaan aikaan oli myös myyjäiset k.m. keskuudessa. Yleisön ostohalu oli hyvä, että k.m. yhdistyksen kassa pulskistui. Kellon osoittaen 10 yleisö lähti nautittuaan kylliksi puuroa yöpuulle.

M. K.

Lahdesta. Joulukuun 30 p:nä järjesti Lahden Kuurojenyhdistys hauskan kuusijuhlan monipuolisine ohjelmineen Lahden lyseolla. Juhlaan oli saapunut joka vuosi käynnyt kunniavieramme rovasti *H. Nyberg* ja kuuromykyä hämmästyttävän aika lailla, lähes 60 henkeä, etupäässä eniten nuorta väkeä. Yhdistyksen huoneusto loisti juhla-asuissaan, kuusi kynttilöineen ja pöydällä siniristi liput lisäsivät juhlatunnelmaa. Juhla oli hyvin onnistunut niin ohjelman kuin yleisönkin puolesta.

Ohjelman ensi tilassa oli *K. Remmin* tervehdyspuhe, jossa hän lausui kaikki tervetulleiksi. Sitten rovasti *Nyberg* astui puhujakorokkeelle, kertoen miten Jumala auttoi jouluna köyhän kodin asukkaita, joilla ei ollut maalista rikkautta, puhuen sitten muusta. Nti *L. Rantala* lausui viittomalla juhlaa koskevan runon „*Tuli joulujuhla*“. Sitten hra *L. Vainola* Hausjärveltä esitelmöi hyvästä tahdosta ja sovinnollisuusviikosta ja kertoen erään tositaapauksen sairaan, köyhän vaimon suuresta joululahjasta pohjois-Amerikassa. Herra *O. Heiskanen* vuorollaan kertoi yleisöä huvittavan kertomuksen, mikä tietysti nauratti katseilijoita. Hra *K. Remmi* kertoi köyhän metsätorpan joulusta. Väliäika kulutettiin joulukahvin juontiin. Kaikkein ollessa taas hiljaisina jatkettiin ohjelmaa. Tällöin avautui esirippu ja saimme nähdä neljähenkilöisen näytelmäkapaleen. Sitten lyhyen taun kuluttua esiintyi hra *L. Vainola* esittäen vanhan Lahden Kuurojenyhdistyksen synnyistä ja siitä pienen historiikin. Lopputunnit kulutettiin vilkkaaseen leikkiin, johon muutamat alussa olivat kankeita rupeamaan ja istuivat kuin takat paikallaan, mutta kyllä siitä sentään loppu tuli, kun nuoret toinen toisensa nykäisi leikkiin. Kellon osoittaessa 12 yöllä näytti läsnäolijoille synkältä eronhetki, jolloin jokainen sai vuoden iloisimmasta juhlasta hajaantua sinne ja tänne, vain kauniin eloisian muiston jätti juhla jälkeensä mukana olleisiin. *L. R.*

Turun Kuurojenyhdistyksen vuosikokous pidettiin tammikuun 6 p:nä. Puheenjohtaja *E. Savisaari* avasi kokouksen joka tunnustettiin lailliseksi vuosikokoukseksi. Kokouksen puheenjohtajaksi valittiin *Janne Lehtimäki* ja sihteeriksi *E. Savisaari*. Luettiin kuluneen vuoden vuosikertomus, joka hyväksyttiin ja josta mainittakoon lyhyesti; yhdistyksen toiminta on mennyt hyvin niin kuin ennenkin Turun Kaupungin Valtuusto on auttanut yhdistyksen toimintaa 2,000 markalla, Turun Suomalainen Säästöpankki samoin 2,000 markalla ja Turun Säästöpankki samoin 1,000 markalla. Kuurojenyhdistyksen Turun paikallisosasto on antanut yhdistykselle joulupuuroiltaa varten 200 mk. ja 20 kpl. Kuurojenyhdistyksen Joulua jaettavaa varattomille kuuroykyille. Jäsenluku oli vuoden lopussa 69. Toiminta on ollut hyvin virkeätä. Yhdistys on lukusaliin tilannut 7 kpl. eri lehteä jäsenten luettavaksi.

Yhdistyksen tilit osoittavat: säästöä edelliseltä vuodelta 19,468:44., tuloja 13,801:90 menoja 22,022:10 ja säästöä tälle vuodelle 11,248:94. Huom. 10,000 mk. on siirretty omakotirahastoon. Yhdistyksen omakotirahaston tili osoittaa säästöä edelliseltä vuodelta 110,685:25, tuloja 14,867:15 ja säästöä tälle vuodelle 125,553:40. Omakotirahaston

kuvakorttiosaston tili osoittaa säästön tälle vuodelle 5,934: 90. Lesken ropokassassa oli vuoden lopussa 1,202: 40. Loa Sahlbergin muistorahastosta on annettu joulurahoja Smk. 50: —, säästöä tälle vuodelle 1,026: 76. W. Kemiläisen rahastossa on 154: 15.

Yhdistyksen puheenjohtajana ja rahastonhoitajana on ollut E. Savisaari varapuheenjohtajana J. Lehtimäki sihteerinä J. Heino ja toimikunnan muina jäseninä ovat olleet rouva A. Rantanen hrat A. Wilkki, E. Raitanen, L. Wigren ja U. Lehtimäki.

Esitettiin eri rahastojen tilit ja myönnettiin asianomaisille vastuu- ja tilivapaus kuluneelta vuodelta. Sitten toimitettiin vaalit. Puheenjohtajaksi kuluvaksi vuodeksi valittiin E. Savisaari, varapuheenjohtajaksi J. Lehtimäki molemmat uudelleen ja johtokuntaan rva A. Rantanen, A. Wilkki, E. Raitanen, U. Lehtimäki, L. Wigren ja B. Kaski ja varalle M. Wilkki ja E. Waresmaa. Tilintarkastajiksi valittiin W. Kallio ja H. Rantanen ja varalle A. Wallenius ja K. Hakala. Huvitoimikuntaan valittiin 16 jäsentä ja ravintolatoimikuntaan 6 jäsentä. Päätettiin pysyttää jäsenmaksu ennallaan 15 mk. Pöytäkirjantarkastajiksi valittiin A. Wilkki ja J. Heino. Vuosikokouksen jälkeen keskusteltiin vilkkaasti kuinka voitaisiin tehdä työtä yhdistyksen hyväksi.

Joulupuurojuhlaa vietettiin tavan mukaan Turun K.m. yhdistyksessä viime jouluaattona. Juhla alkoi ravasti E. Nenzen pitämällä hartaushetkellä. Tarjottiin kaikille joulukahvia leipineen. Sitten tarjottiin voileipiä ja joulupuuroa köyhille kuuromykkille. Joulupuheita pidettiin. Kaikki olivat tyytyväisiä vakavahenkiseen joulujuhlaan.

Kuuromykkäinkoulut. Valtioneuvosto on hyläten kuuromykkäinkoulun opettajan O. Hiekkalan valituksen nimitänyt Oulun kuuromykkäinkoulun johtajaksi Turun kuuromykkäinkoulun opettajan, fil. maisteri Emil Rudolf Engblomin.

Opettaja Siiri Maria Puustinen on määrätty virkaatekevänä hoitamaan Jyväskylän kuuromykkäinkoulun opettajan virkaa toistaiseksi ja enintään niin kauan kuin virkaa koulussa tarvitaan.

Valtioneuvosto on määrännyt Turun kuuromykkäinkoulun opettajan *Urho Kierimon* hoitamaan kouluhallitukseen perustettua kuuromykkäin ja sokeain opetuksen tarkastajan virkaa toistaiseksi ja kunnes se vakainaisesti täytetään.

Kuuromykkä hukunut Kerimäellä. Kun kuuromykkä työmies U. A. Rätty 23. 12. 34 palasi työmaaltaan Kerimäen pitäjän Kumpurannan kylästä jouluksi kotiinsa, putosi hän suksineen jäihin Summon selällä. Naaruksiin voitiin ryhtyä vasta joulupäivän aamuna. Hukkunut oli käynyt ankaran kamppailun rikkoon jäätä toistakymmentä metriä. Ollen kuuromykkä ei hän ollut voinut huutaa apua.

Sirkka Helmi Suna † 11. 12. 34. *Jeesus sanoo: „Minä olen ylösnousemus ja elämä, joka uskoo minuun, hän elää vaikka olisikin kuollut“.*

Varhain tiistai-aamuna, 11 p:nä jouluk. nukkui ikiseen uneen Viipurin kaupungin sairaalassa lyhyen, mutta ankaran taudin murtamana *Sirkka Helmi Suna* 20 vuotiaana Virolahden Ala-Urpalasta. Hän oli kuuleva, kuuroiden vanhempien Antero ja hänen vaimona Marjaana (o.s. Seppälä) Sunan ainoa lapsi, heidän vanhuutensa toivo ja turva. Nyt on Sirkka tmmattu pois, jättäen katkeran surun heidän sydämiinsä. Heidän vanhuutensa toiveet menivät pirstaleiksi ja paljon saivat he kyyneleitä vuodattaa. En voi kuvailla sitä surua ja lohdutonta epätoivoa, mitä sinä päivänä kotona vallitsi, äkillisen poismenosi johdosta. Me ihmiset emme ymmärrä, miksi niin piti tapahtua, Jumalan tiet eivät ole ihmisten teitä. Jumala, joka meidän jokaisen kohtalon määrää, tahtoi ottaa Sirkkan luoksensa. Jällel jäänneistä hän kyllä huoletta pitää.

Sirkka, sinä olit omaisten ja ystävien keskuudessa herttainen, ystävällinen, osaaottavainen ja auttavainen, jonka

vuoksi me niin paljon sinusta pidimme. Nyt olet poissa. Siksipä tämä viesti poismenosi johdosta, jätti pohjattoman surun sydämiimme. Me tänne jääneet kaipaamme ja muistellemme Sinua, hyvää sydäntäsi ja miellyttävää olemustasi. Olit unohtumaton ystävä. Säilytän sinut muistossani läpi elämän.

Hänet vietiin sairaalaan, kuten sanottu. Siellä ei hän taudistaan toipunut. Vihdoin koitti se hetki, jolloin hän sai jättää myrskyisen maailman ja siirtyä ijaisyteen jossa voi olla täysin onnellinen.

Lepää nyt rauhassa alla valtaisen kukkakunnahan, poissa maailman myrskyistä. T. K.

KOKOUKSIA

Hämeenkyrön ja sen lähipitäjien kuuromykkäin yhdistyksen vuosikokous pidetään Maalisk. 3 p:nä klo 10 Nestor Vännin talossa Osaralla. Pyydetään nöyryyden, että kaikki jäsenet ja uudet saapuisivat kokoukseen!

Lahden Kuuroidenyhdistyksen vuosikokous pidetään helmikuun 10 p:nä 1935 kello 12 Lahden Lyseolla. Kaikki jäsenet tervetulleita. Puheenjohtaja.

Oulun Kuuroidenyhdistyksen vuosikokous pidetään Oulun N.N.K.Y:n huoneustossa torstaina, helmikuun 14 päivänä, klo 19.

Kokouksen jälkeen on ohjelmallinen illanvietto. — Kaikki mukaan!

Kiittäen samalla kuluneesta vuodesta, saamme täten toivottaa Kuuromykkäin Lehdelle

siunausrikasta ja onnellista Uutta Vuotta!

Oulun Kuuroidenyhdistys
p:sta K. Pääkkönen.

Palvelukseen otetaan

heti järjestyskykyinen ja lypsytaitoinen keski-ikäinen nais-henkilö. Vastaukset lähetetään palkkavaatimuksineen os.:

Emäntä Emma Louttu, Sarmalajoki.

KUUROMYKKÄIN LEHTI

Suomen Kuuromykkäinliiton äänenkannattaja

Ilmestyy Helsingissä kerran kuukaudessa, kuun alkupäivinä.

Toimittajat: Huugo Nyberg, vastaava, Johanneksentie 4. Rurik Pitkänen, toimitussihteerinä, Liisankatu 27, E. Käsi-kirjoitukset lähetettävä ennen kuukauden loppua ehtiäkseen seuraavaan numeroon.

Lehden konttori: Johanneksentie 4. Ottaa vastaan tilauksia ja ilmoituksia. Lehtä voi myöskin tilata postista ja asiamiehiltä.

Tilauhinta: 20 markkaa vuosikerta. Puolen vuoden tilauksia ei vastaanoteta.

Ilmoitushinnat: Kertailmoituksista 50 penniä palstamillimetritä. Kihlaus-, viikkimä- ja syntymäilmoitukset 10 markkaa. Kuolinilmoitukset 20 markkaa. Postikulujen välttämiseksi pyydetään maksu lähettämään ilmoituksen mukana lehden konttoriin.